Overigens zal het je duidelijk zijn, dat mijn pad niet begaanbaar
is, ik ga steeds over hoogten en door diepe kuilen en telkens weer
141
val ik en die onvoorzichtigheid breekt mijn oude lichaam.
Toen je bezeten was, ben je op de weide geweest. Ik heb je
kunnen volgen. Daar zal ik haar eens ontmoeten, want tusschen
leven en dood is het goed uitrusten, doch je moet weten hoe je
huiswaarts keert en die weg is lang, zoodat ik wel eens zou kunnen
verdwalen.
Je vindt, dat ik heel erg somber ben, ik weet het, maar in de
duisternis heb je ook heel veel noodig om aan te kunnen denken.
Al deze gevoelens zullen je helpen, want wie daar leeg
ingaat, komt er verdord uit. Dectar kent al de angsten die in
hen waren, zoodat de hersenen het niet meer konden verwerken
en de ziel stikte. Blind komen zij uit die donkere hel en weten
niet meer of zij leven of dood zijn. En alleen, Venry, omdat zij
niet voorbereid waren. Ze hadden geen begrip van de duisternis
en toch vertelde ik hun er alles van.
Maar jij bent voorbereid en gereed, nu al gereed, je ziel is vol
van geluk en geheimen, in jou leven de dood, de duisternis en
het licht en je zal zien, wie mij mijn vleugel heeft verlamd, al
weet ik er ook heel veel van. Maar jij ziet duidelijker.
En is het dan zoo onnatuurlijk, dat er haat in mij is? Ik haat hen,
die mij mismaakten en aan mijn ziel de natuurlijke werking
hebben ontnomen. Het is allesbehalve prettig, want ik heb in de
ruimte geleefd en ik was in het bezit van de groote vleugelen.
Ik ben somber en kom hier telkens op terug, Venry, maar je
moet het mij vergeven, mijn hart loopt ervan over. Maar de
dingen die moeten geschieden, zullen wij beiden beleven en je
kan beter voordien alles ervan weten, zoodat het niet te laat is.
Die ernst zal je versterken en krachtig maken.”
„Kan je mij nog meer zeggen, Dectar?”
„Vraag mij, Venry, wat ik weet zal ik je zeggen.”
„Ben ik hier geboren?”
„Neen, Venry.”
„Ik begrijp je, Dectar. Is Ardaty mijn Vader!”
„Neen, Venry.”
„Heb je eenig vermoeden, Dectar?”
„Ik weet niets, Venry, nu nog niets.”
142
„Dan begrijp ik wat mijn Moeder bedoelde. Weet je, Dectar,
toen ik bezeten was, lag om jou en mijn ouders een dicht waas en
daarin zag ik den meester niet. Dat waas hield jou en mijn
ouders verborgen en ik zag het heel duidelijk. Weet je daarvan?”
„Ja, Venry, ik weet het.”
„Je weet alles, Dectar?”
„Neen, Venry, maar dat weet ik. Ik zag, dat je daarmede verbonden
was.”
„Keek je daarom zoo doordringend naar mijn Moeder, Dectar?”
Dectar glimlachte, doch gaf mij geen antwoord, waarna ik vroeg:
„En de Hoogepriester, Dectar?”

„Zag je niet, Venry, dat hij afgesloten werd?”
„Door wien, Dectar?”
„Is je dat niet bekend?”
„Is mijn leider zoolang reeds bij mij, Dectar?”
„Je kunt heel dankbaar zijn, Venry, voor ons allen beteekent het een groote bescherming.”
„Was het angst, Dectar, die mijn ouders voelden? Mijn Vader deed zoo vreemd.”
„Kan jij je de gevoelens van twee gelukkige zielen indenken en aanvoelen, Venry, zielen, die een groot geheim en hun eigen geluk dragen? Dat is, wat hun leven uitmaakt en waardoor zij alles en alles bezitten. Wanneer ik terugdenk, beste Venry, en alles voor mij zie, zie ik mijn eigen dood.”
„Ik zal je niets meer vragen, Dectar, wellicht later. Ik ben je zeer dankbaar, ook voor wat je voor mijn ouders deed. Misschien mogen wij eens alles weten. Wat zal er met mij na de duisternis geschieden, Dectar?”
„Dan zal je den dood leeren kennen en je moet je daarmede vertrouwd maken. Wanneer je heel ver bent gevorderd, is het niet noodig, maar wij zullen afwachten.”
„Ken ik den dood dan niet, Dectar?”
„Zeer zeker, Venry, maar soms ontvangen wij die belevenissen, waardoor wij heel vlug ontwikkelen, doch ik zal mij daarop instellen en ik kan je morgen wellicht meer vertellen. Weet echter, beste Venry, dat het zeer leerzaam is.
1

Dan zei Dectar: „Je moet je beter concentreeren en iets duidelijker spreken, Venry. Voel je, wat ik bedoel?”
„Ja, Dectar, want ik zie, hoe dit spreken geschiedt. De stemorganen ontvangen die kracht en werking van mij. Ik zie een koord, Dectar, en dat koord gaat van mijzelf uit naar het stoflichaam. Ik zit daaraan vast, je zal dat ook wel kennen. Wanneer ik nu denk en wil praten gaat het als vanzelf, en neemt dat koord mijn voelen en willen over.over. Het brengt het naar de andere organen, waarvan de hersenen deel uitmaken en die hersenen doen
123
mijn mond uitspreken, wat ik zelf in de wereld, waarin ik nu leef, voel en zeggen wil.”
„Prachtig, beste Venry, nu reeds volkomen, ’t is een wonder, zoo zonder school of opleiding, het is heel mooi en je hebt duidelijk tot mij gesproken.”
Hij liet er op volgen: „Je moet zoo weinig mogelijk woorden gebruiken, kort, heel kort, maar toch alles duidelijk verklaren.”
„Is dat voor de proeven, Dectar?”
„Tijdens de proeven moeten wij trachten heel nauwkeurig te zijn, Venry. Alleen dat zien, wat men je vraagt, niets anders. Kun je je verwijderen?”
„Ja, Dectar, ik zal naar je kamer gaan.”
„Neen, dat niet, Venry, nu nog niet, wellicht later, wij mogen je eigen ruimte niet verlaen.”
„Ik blijf, Dectar.” Nu wandelde ik mijn eigen cel rond en probeerde Dectar vanuit mijn wereld aan te raken. Hij voelde het onmiddellijk en zag, wat ik deed.
„Heel goed, je bent heel begaafd. Daal nu in mij af en zie in mij.”
Toen ik mij op Dectar instelde, ging ik zien en constateerde bij hem een oud litteeken, waar een dier hem het vleesch vaneen gescheurd had. Zelfs die gebeurtenis zag ik en ook, dat Dectar toen in groot gevaar verkeerde. Dit was op Isis gebeurd en wel vijftien jaar geleden. Toen ik hem vertelde, wat ik zag, riep hij uit:
„Alles heel juist, Venry, heel goed. Zie nu in mijn hoofd.”
Toen ik mij op zijn hoofd instelde, voelde ik een hevige spanning in mij komen. Al de weefsels zag ik duidelijk, evenals de hersenen en de werking er van. En daar voelde en zag ik de stoornis. Die stoornis nam ik waar en tevens van hem over. De hoofdzenuwen waren er de oorzaak van. Het was mij duidelijk, dat ik hem daarvan kon bevrijden.
„Ga liggen, Dectar.”
Hij legde zich op den grond neer. Ik daalde tot in de weefsels af en volgde toen het zenuwstelsel. Door mijn concentratie daarop in te stellen, zag ik nu waar de stoornis lag. Ik bestraalde deze plaats en maakte lange passen. Dectar voelde hevige pijnen. De
124
weefsels waren opgezet en dat opzwellen van die teere organen veroorzaakte pijnen. Een ingewikkeld web zag ik voor mij. Doch

in dat web, dat gevormd werd door de vitale organen, zag ik de stoornis. Daarvoor moest ik het geheele organisme volgen.
Door mijn denken en concentreeren ontnam ik aan de zenuwen de spanning, die zich door oververmoeidheid had opgehoopt.
Zoo volgde ik het eene orgaan na het andere en daalde daarvoor tot diep in het verschijnsel af. Toen ik na geruimen tijd daarmede gereed was, verdwenen de pijnen en voelde Dectar zich geheel daarvan bevrijd. Hoewel ik heel veel had bereikt, voelde ik, dat dit niet ineens kon geschieden.
Dectar zei: „Ik verheug mij zeer, Venry, reeds nu is je zien en het volgen van mijn organisme volmaakt.”
In mij voelde ik nu de kracht, die mij in staat stelde, zieken te kunnen genezen. Heel duidelijk zag ik de bron van de ziekte en de werking, alsmede de oorzaak, die vanzelf in mijn eigen organisme kwam en die ik zelfs in dit leven kon voelen. Mij daarin vergissen was niet mogelijk. Onfeilbaar zou ik de ziekte kunnen vaststellen, hieraan bestond geen twijfel. Wat ik zag en beleefde en onderging, leefde in Dectar en dat leven kon ik zien.
Dectar liet mij voelen, dat ik moest terugkeeren. Doch voordat ik mij gereed maakte, hoorde ik hem zeggen: „Je moet nu eens op langzame wijze terugkeeren, Venry. Wat je dan ziet, is wonderlijk, maar onder het terugkeeren moet je goed op je eigen stoflichaam letten, dan voel je, hoe je zelf het organisme weer op voert, dus weer tot leven en werking brengt. Je wordt daarna weer wakker.”
Ik volgde ook dit gebeuren en keerde langzaam in mijn eigen lichaam terug. De organen versnelden hun werking, totdat het normale was ingetreden, toen leefde ik weer in mijn eigen lichaam en sloeg ik mijn oogen open. Weer leefde ik op aarde.
„Het is een groot wonder, Dectar.”
„Een heel groot wonder, Venry, maar ook weer heel eenvoudig en natuurlijk, omdat wij menschen niet anders zijn. Doch wij kennen de ziel en al haar krachten. Weet je hoelang het duurde, voordat ik zoover was?”

Dectar’s lamme vleugel.
Toen ik Dectar wakker maakte, stelde hij zich op mij in en ging hij mij zien. Weldra was hij bewust en geestelijk gereed en hij zei tot mij: „Ach, mijn beste, je bent tot mij gekomen? O, Venry, daal in mij af. Je ziet het, mijn vriend, dat ik duidelijk heb gevoeld, nu zal ik weten hoe mijn verlamming is. Zie naar mijn mismaaktheid, Venry, meer behoef ik thans niet te weten. Kun je het zien, Venry?”
„Ja, Dectar, ik zie het, maar blijf rustig.”
180
„Heb ik het je niet gezegd, Venry, ze hebben mij mismaakt. O, die meesters, vervloekt zijn al die demonen.”
„Stil toch, Dectar. Ik heb je heel veel te vertellen. Ik ben gereed, Dectar. Ik was buiten de astrale muren en ken zelfs geheimen, waarvan niemand iets weet. Ook heb ik heden mijn wapen ontvangen, Dectar, ons wapen, mijn beste, maar door de Goden aan ons geschonken.”
Dectar’s vreugde was groot en hij zou van geluk alle voorzichtigheid hebben vergeten.
„Heb je mij niet geleerd, Dectar, dat wij ons in alles moeten beheerschen? Denk toch aan jezelf.”
Hij herstelde zich en vroeg: „Zie nu naar hetgen in mij is, Venry, maar kijk goed, of je mij kan helpen.”
Aan Dectar’s uitstraling kon ik thans zijn mismaking zien en duidelijk de werking van de meesters vaststellen. De meesters wilden niet, dat hij zou zien, ook niet, dat hij zou uittreden. Jaren reeds hield men hem in deze aura gevangen. Maar Dectar’s voelen en denken hadden zij kunnen volgen en hij wist iets van de geheimen af. En dat werd hem noodlottig. Hetgeen hij wist, behoorde den meesters toe en tot het geheimzinnige Isis.
Toch had Dectar zichzelf weten te beschermen. En dit was alleen mogelijk, omdat al die levens in hem bewust waren; hij had er mij van verteld. Nu was hij eigenlijk onvindbaar, doch zijn zien en voelen waren heel zuiver. Toch hield men hem onder dezen invloed en voortdurende controle. Al zijn gaven werden op deze wijze gesmoord en het hield hem in zijn ontwikkeling tegen. De Hoogepriesters waren machtig. Hij mocht toch reeds verheugd zijn, dat hij zijn eigen leven had weten te redden.

Op dit oogenblik zag ik al die mismaakten aan mijn geest voorbij trekken. Men werkte op deze wijze op de ziel en het stoflichaam in en hun geestelijk gif daalde in hen af. De één werd verlamd, een ander stoffelijk gebroken, weer anderen troffen lichamelijke en geestelijke ziekten, of werden krankzinnig. Ik zag al die ongelukkigen, zij sleepten zich voort, begrepen heel goed wat hen scheelde, doch stonden machteloos. Een berg van ontucht en ellende leerde ik nu kennen. Nu zag ik magische en mystieke

181

wetten, ze leefden voor mij. Waar ik keek, daar leefde geweld, hartstocht en ellende. Deze gewelddadige inwerking brak hen allen en velen waren er verongelukt, die zich geestelijke wijsheid eigen hadden willen maken. Allen waren bedrogen, stoffelijk en geestelijk kapot.